

Gabriel García Márquez

VI SES I AUGUSTI

OMSORGSFULLT REDIGERAD AV CRISTÓBAL PERA
I ÖVERSÄTTNING OCH MED FÖRORD AV HANNA NORDENHÖK

WAHLSTRÖM & WIDSTRAND

Wahlström & Widstrand
www.wwd.se

Copyright © Gabriel García Márquez och
Gabriel García Márquez arvingar, 2024
Originalalets titel: *En agosto nos vemos*
Översättning och förord: Hanna Nordenhök
Omslag: Kerstin Hanson
Tryck: ScandBook UAB, EU 2024
ISBN 978-91-46-24183-6

I

HON KOM TILLBAKA till ön med eftermiddagsfärjan klockan tre, fredagen den sextonde augusti. Hon hade på sig jeans, skotskrutig skjorta och ett par enkla, lågklackade skor utan strumpor, hon bar på ett satängparasoll, sin handväska och en strandbag som enda större bagage. Vid taxikön på kajen gick hon genast fram till en saltärgad bil av ålderdomlig modell. Chauffören hälsade på henne som på en gammal vän och körde henne sedan med viss möda genom den fattiga byn med hus av vass och lera och sträva palmbldstak längs gator med brännhet sand intill ett flammande hav. Han fick snirkla sig fram för att väja undan för loja grisar och nakna barn som gjorde vanvördiga tjurfäktargester mot bilen. Vid slutet av byn svängde taxin in på en aveny kantad av kungspalmer där turisthotellen och stränderna låg, med det öppna havet på ena sidan och en lagun befolkad av blåhägrar på den andra. Till sist bromsade den in vid det simplaste och mest slitna av hotellen.

Hotellreceptionisten väntade på henne med incheckningspapperen färdiga att undertecknas och nyckeln till det enda rummet på andra våningen som vette mot lagunen. Hon tog trappan upp i fyra långa kliv och steg in i det torftiga

rummet som luktade nysprutat insektsmedel och nästan helt upptogs av den enorma dubbelsängen. Ur bagen plockade hon fram en glacélädernecessär och en bok med sprättade blad, som hon la på nattduksbordet med en brevkniv i elfenben instucken mellan sidorna. Hon packade upp ett rosa sidennattlinne och stoppade in det under huvudkudden. Sedan tog hon fram en sidensjal med tropiskt fågelmönster, en kortärmad, vit blus och ett par nötta gymnastikskor som hon bar med sig ut i badrummet.

Innan hon började göra sig i ordning tog hon av sig vigselringen och herrklockan hon burit runt höger handled, la dem på toalettbordshyllan och vaskade sedan av sig resdammet och siestasömnigheten. Efter att ha torkat sig igen synade hon sina fylliga bröst i spegeln, ännu fasta och välformade trots två graviditeter. Med båda händerna på ömse sidor om ansiktet drog hon tillbaka kindernas hud för att försöka minnas hur hon sett ut som ung. Halsens rynkor lät hon bli att underkasta samma procedur eftersom de ändå var bortom räddning, och granskade istället sina perfekta tänder som hon hade borstat efter att ha ätit lunch på färjan. Hon svepte med deodoranten i var och en av de välrakade armhålorna och tog sedan på sig den nytvättade bomullsblusen med sina initialer, AMB, broderade på fickan. Hon borstade sitt svarta, raka hår som räckte henne ända ner till skuldrorna innan hon samlade ihop det i en hästsvans som hon knöt om med den fågelmönstrade sjalen. Sist av allt mjukade hon upp läpparna med ett enkelt cerat, fuktade pekfingertopparna med tungan och slätade ut de sammanväxta ögonbrynen, la ett stänk *Maderas de Oriente* bakom vardera örat och mötte

sedan ansiktet i spegeln, som redan var en mogen kvinnas. Hyn, utan tillstymmelse till makeup, hade samma färg och textur som melass och de topasgula ögonen var vackra med sina mörka, portugisiska ögonfransar. Hon studerade sig själv med skoningslös och grundlig blick, hjärtlöst dömande, och fann att hon såg nästan lika bra ut som hon kände sig. Först när hon satt på sig ringen och armbandsuret igen märkte hon hur sen hon var: klockan hade hunnit bli sex minuter i fyra, men hon unnade sig ändå en kort stund av nostalgi och försjönk med blicken i blåhägerarna där de orörliga gled fram genom lagunens glödhet dvala.

Taxin väntade på henne under platanerna utanför entrén. Chauffören startade bilen utan att vänta på instruktioner och körde iväg längs den palmkantade avenyn mot det ställe där hotellen glesnade och utomhusmarknaden var belägen, och bromsade in vid ett blomsterstånd. En storväxt svart kvinna som suttit och slumrat i en strandstol vaknade med ett ryck vid ljudet av biltutan, hon kände genast igen kvinnan i taxins baksäte och överräckte skrattande och småpratande gladiolusbuketten som hon redan hade färdig åt henne. Efter att ha kört vidare några kvarter svängde taxin in på en nästintill oframkomlig stig som löpte uppåt sluttningen längs en avsats av klippsten. Hettan hade gjort luften så kristallklar att man klart och tydligt såg Karibiska havet öppna sig mot horisonten, liksom lustyachterna som låg förtöjda i turisthamnbassängen och fyrafärjan som var på väg tillbaka från staden. Uppe på sluttningens krön låg den oansenliga kyrkogården. Hon sköt med lätthet upp den rostiga grinden och gick med blombuketten i famnen in på den ogräsöverbuxna

gången som löpte mellan gravarna. I mitten av kyrkogården reste sig ett kapokträd med långa grenar, som var det rikt-
märke hon behövde för att hitta fram till sin mors grav. Det
vassa gruset skavde trots skornas överhettade gummisulor,
och det omilda solljuset trängde igenom parasollets satäng.
En leguan dök fram ur snåren och tvärstannade rakt framför
henne, där den för ett ögonblick stirrade stint på henne innan
den pilsnabbt flydde bort.

Hon trädde på sig en trädgårdshandske hon haft med sig i
handväskan och blev tvungen att rensa bort ogräset från tre
gravar innan hon hittade den gulnade marmorstenen med
moderns namn och dödsdag, daterad till åtta år tidigare.

Hon hade gjort samma resa den sextonde augusti varje år
och vid samma klockslag, färdats med samma taxi till samma
blomsterhandlare och sedan tagit sig till den torftiga kyrko-
gården under samma eldheta sol för att lägga en färsk bukett
gladiolus på sin mors grav. Efter uträttat ärende hade hon
inga andra åtaganden fram till klockan nio morgonen därpå,
då den första färjan tillbaka avgick.

Hon hette Ana Magdalena Bach, var fyrtiosex år gammal
och hade ett tjugosjuårigt, lyckligt äktenskap bakom sig med
en man hon älskade och som älskade henne tillbaka, och
som hon gift sig med strax innan hon fullgjort den examen
i humanistiska studier hon sedan aldrig tog och då hon
fortfarande var oskuld, utan någon erfarenhet av tidigare
pojkvänner. Hennes mor hade varit en omtalad montessori-
lärare i grundskolan som, trots sina meriter, aldrig hade velat
bli någonting annat än det hon var under hela sitt liv fram
till det att hon drog sin sista suck. Från henne hade Ana

Magdalena ärvt sina strålande, gyllengula ögon, den goda egenskapen att aldrig säga ett ord för mycket och tillräckligt med intelligens för att alltid hålla huvudet kallt. De var en familj av musiker. Hennes far hade varit pianolärare och föreståndare för provinsens musikkonservatorium i fyrtio år. Hennes make, också han barn till musiker och dirigenter, tog sedermera över efter sin läromästare. Tillsammans hade de en mönstergill son som vid tjugotvå års ålder redan var förste cellist i filharmoniska nationalorkestern och som under ett privat framförande hade applåderats av självaste Mstislav Leopoldovitj Rostropovitj. Deras artonåriga dotter däremot hade visserligen begåvats med talangen att enbart på gehör och nästan med ett genis lätthet kunna lära sig spela vilket instrument som helst, men bara om det gav henne anledning att sova borta. Hon hade en flyktig romans med en lysande jazztrumpetare men ville hellre avlägga klosterlöfte och bli karmelitnunna, mot sina föräldrars vilja.

Sin önskan om att få bli begravd på ön hade modern uttryckt tre dagar före sin död. Ana Magdalena hade så gärna velat vara med på begravningen men ingen hade tyckt att det var lämpligt, eftersom inte ens hon själv trodde att hon skulle överleva sin förtvivlan. Hennes far tog henne med sig till ön på moderns dödsdag det första året, för att resa minnesstenen i marmor som först då förts till graven. Överfarten, som tog nästan fyra timmar i en motorbåt över ett oavlatligt upprört hav, skrämde henne från vettet. Hon hänfördes av stränderna som med sin gyllene, pudriga sand löpte längs trädgränsen mot den orörda djungeln, av fågelskränen och blåhägerarnas spöklika flykt över lagunens rofyllda vatten.